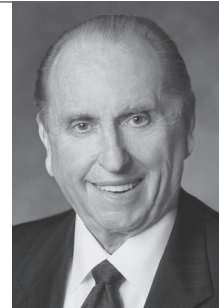

predsednik
Thomas S. Monson

Tempeljski blagoslovi

Tempelj nam osmisi življenje. V duši nam prinaša mir – ne mir, ki ga dajejo ljudje, temveč mir, ki ga je obljubil Božji Sin, ko je rekel: »Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem.«

V templju lahko občutimo Gospodovo bližino

Mislím, da na svetu ni kraja, kjer bi Gospodovo bližino čutil bolj kot v enem njegovih svetih templjev. Naj povzamem pesem:

*Kako daleč so nebesa?
Ne prav daleč.
So točno tam, kjer smo –
v Božjih templjih.*

Gospod je rekel:

»Ne nabirajte si zakladov na zemlji, kjer jih uničujeta molj in rja in kjer tatovi vlamljajo in kradejo: nabirajte pa si zaklade v nebesih, kjer jih ne uničujeta ne molj ne rja, in kjer tatovi ne vlamljajo in ne kradejo. Kjer je namreč tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce.«¹

Za člane Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni je tempelj najsvetejši kraj na Zemlji. Tempelj je Božja hiša in na posvetilu zunaj templja piše: »Svetost Gospodu.«

Tempelj nas povzdigne in povelíča

V templju se učimo o dragocenem načrtu. V templju sklenemo večne zaveze. Tempelj nas povzdigne,

povelíča, je kot svetilnik za vse in nas usmerja k celestialni slavi. Je Božja hiša. Vse, kar se v templju dogaja, je povzdigujoče in plemenito.

Tempelj je namenjen družini, ki je eden največjih zakladov, kar jih imamo v življenju. Gospod je nam očetom zelo jasno govoril in dejal, da moramo imeti ženo srčno radi ter da moramo zanjo in za otroke skrbeti. Rekel je, da najpomembnejše delo, ki ga kot starši lahko opravljamo, doma in da je naš dom lahko nebesa, zlasti če zakonsko zvezo pečatimo v Božji hiši.

Pokojni starešina Matthew Cowley, ki je bil član zbora dvanajstih apostolov, je nekoč povedal zgodbo o dedku, ki je nekega sobotnega popoldneva svojo majhno vnukinjo za rojstni dan namesto v živalski vrt peljal na ogled tempeljske okolice. Z oskrbnikovim dovoljenjem sta šla do velikih tempeljskih vrat. Predlagal ji je, naj se z rokami dotakne tempeljskega zidu in nato še ogromnih vrat. Nežno ji je rekel: »Zapomni si, da si se danes dotaknila templja. Nekega dne boš skozi ta vrata stopila.« Njegovo darilo deklici ni bilo bombon ali sladoled, temveč pomembnejša in večna izkušnja – hvaležnost za Gospodovo hišo. Dotaknila se je templja in tempelj se je dotaknil nje.

Tempelj nam v duši prinaša mir

Če se bomo templja dotaknili in ga imeli radi, bomo s svojim življenjem odražali vero. Če bomo šli v sveto hišo in ne bomo pozabili zavez, ki smo jih tam sklenili, bomo prestali vse preizkušnje in premagali vse skušnjave. Tempelj daje življenju namen. V duši nam prinaša mir – ne mir, ki ga dajejo ljudje, temveč mir, ki ga je obljubil Božji Sin, ko je rekel: »Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem: Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet. Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši.«²

Sveti iz poslednjih dni imajo veliko vero. Gospod nam daje priložnosti, da bi videl ali smo pripravljeni spolnjevati njegove zapovedi, iti po poti, po kateri je hodil Jezus iz Nazareta, in imeti Gospoda radi z vsem srcem, odločnostjo, umom in močjo ter svoje bližnje kot samega sebe.³

Verjamem v pregovor: »Zaupaj v Gospoda z vsem svojim srcem, na svojo razumnost pa se ne zanašaj. Na vseh svojih poteh ga spoznavaj in on bo uravnaval tvoje steze.«⁴

Vedno je bilo tako in vedno bo. Če bomo opravljali svojo dolžnost in popolnoma zaupali v Gospoda, bomo napolnili njegove templje, ne le zaradi lastnih uredb, temveč bomo imeli tudi privilegij opravljati delo za druge. Pokleknili bomo pred svetim oltarjem in bili namestniki pri pečatenjih, ki za vso večnost združijo ženo in moža ter otroke. Vredni mladeniči in mladenke so lahko že z dvanajstimi leti starosti namestniki za tiste, ki so umrli brez blagoslova krsta. To si nebeški Oče želi za vse nas.

Zgodil se je čudež

Pred veliko leti je bil ponižni in zvesti patriarh, brat Percy K. Fetzer, poklican, da bi patriarhalni blagoslov dal članu Cerkve, ki je živel za železno zaveso.

Brat Fetzer je v tistih težkih časih šel na Poljsko. Meje so bile zaprte in noben državljan ni smel zapustiti države. Brat Fetzer se je sestal z nemškimi svetimi, ki so bili tam ujeti, potem ko so bile po drugi svetovni vojni ponovno določene meje in je dežela, v kateri so živeli, postala del Poljske.

Naš voditelj vseh tistih nemških svetih je bil brat Eric P. Konietz, ki je tam živel z ženo in otroki. Brat Fetzer je bratu in sestri Konietz ter starejšim otrokom dal patriarhalni blagoslov.

Ko se je brat Fetzer vrnil v Združene države, me je poklical in prosil, če bi se lahko sestala. Ko je sedel pri

meni v pisarni, je pričel jokati. Rekel je: »Brat Monson, ko sem položil roke na glave članov družine Konietz, sem izrekel obljube, ki se ne morejo izpolniti. Bratu in sestri Konietz sem obljubil, da se bodo lahko vrnil v rodno Nemčijo, da ne bodo ujetniki samovoljnih odločitev zavojevalcev in da se bodo kot družina pečatili v Božji hiši. Njunemu sinu sem obljubil, da bo služil misijon, hčeri pa, da se bo poročila v Božjem templju. Oba veva, da se zaradi zaprtih meja ti blagoslovi ne bodo izpolnili. Kaj sem storil?«

Rekel sem: »Brat Fetzer, dovolj dobro te poznam, da vem, da si naredil točno to, kar je od tebe hotel nebeški Oče.« Pokleknila sva poleg mize, nebeškemu Očetu izrekla srčno molitev in povedala, da so bili družini obljubljeni blagoslovi glede Božjega templja ter drugi blagoslovi, ki jih ne bodo mogli prejeti. Le Gospod lahko poskrbi za čudež, ki sva ga potrebovala.

In zgodil se je. Voditelji poljske vlade in Zvezne republike Nemčije so podpisali dogovor, ki je nemškimi državljani, ki so se znašli ujeti na tistem ozemlju, omogočal selitev v Zahodno Nemčijo. Brat in sestra Konietz sta se z otroki preselila v Zahodno Nemčijo in brat Konietz je postal škof oddelka, v katerem so živeli.

Vsa družina Konietz je šla v sveti tempelj v Švico. Kaj mislite, kdo je bil predsednik templja, ki jih je pozdravil v belem oblačilu z razprtimi rokami? Nihče drug kot Percy Fetzer – patriarh, ki jim je to obljubil. Sedaj jih je kot predsednik švicarskega Templja Bern pozdravil v Gospodovi hiši in pečatil moža in ženo ter otroke k staršem, s čimer se je izpolnila dana obljuba.

Mlada hči se je v Gospodovi hiši slednjič poročila. Mladi sin je šel na služenje rednega misijona in ga tudi odslužil.

»Vidimo se v templju!«

Za nekatere od nas je pot do templja dolga le nekaj sto metrov. Drugi morajo iti čez morja in prehoditi dolge razdalje, preden lahko vstopijo v sveti Božji tempelj.

Pred nekaj leti sem, preden je bil v Južni Afriki zgrajen tempelj, na kolski konferenci v takratnem Salisburyju v Rodeziji spoznal predsednika Reginalda J. Nielda. Z ženo ter ljubkimi hčerkami me je pričakal ob vhodu v kapelo. Pojasnili so mi, da so varčevali in se pripravljali na dan, ko bodo lahko šli v Gospodov tempelj. Toda tempelj je bil tako oddaljen!

Na koncu srečanja so me štiri ljubke hčerke spraševale o templju: »Kakšen je tempelj? Videle smo le sliko. Kako se bomo počutile v njem? Kaj si bomo najbolj zapomnile?« Približno eno uro sem z dekleti govoril o Gospodovi hiši. Ko sem se odpravil na letališče, so mi pomahale, najmlajša pa je rekla: »Vidimo se v templju!«

Eno leto kasneje sem imel priložnost družino Nield pozdraviti v Templju Salt Lake. V mirni sobi za pečatenje sem imel privilegij, da sem brata in sestro Nield združil za čas in večnost. Nato so se odprla vrata in vstopile so te čudovite hčerke, oblečene v brezmadežna bela oblačila. Objele so mamó in nato očeta. V očeh so se vsem nabrale solze in v srcu so čutili

hvaležnost. Bilo je kot v nebesih. Lahko bi rekli: »Sedaj smo družina za večnost.«

To je čudovit blagoslov, ki čaka tiste, ki pridejo v tempelj. Da bi vsi živeli vredno, bili čistih rok in srca, da se bo tempelj lahko dotaknil nas in naših družin!

Kako daleč so nebesa? Pričujem, da v svetih templjih sploh niso tako daleč, saj se tam nebesa in Zemlja stikata, in nebeški Oče tam svojim otrokom daje največje blagoslove.

OPOMBE

1. Mt 6:19–21.
2. Jn 14:27.
3. Gl. Mt 22:37–39.
4. Prg 3:5–6.

predsednik
Boyd K. Packer,
predsednik zbora
dvanajstih apostolov

Sveti tempelj

V templjih lahko vredni člani Cerkve sodelujejo v najbolj povzdigujočih uredbah, ki so bile kdaj razodete človeštvu.

V templjih lahko sodelujemo v najbolj povzdigujočih odrešilnih uredbah

Veliko razlogov je, zakaj bi si nekdo moral želeti v tempelj. Že njegova zunanost nam daje slutiti o njegovih globokih duhovnih namenih. To je še očitneje znotraj njegovih zidov. Nad tempeljskimi vrati je posvetilo »svetost Gospodu«. Ko vstopite v katerega koli od posvečenih templjev, ste v Božji hiši.

V templjih lahko vredni člani Cerkve sodelujejo v najbolj povzdigujočih odrešilnih uredbah, ki so bile kdaj razodete človeštvu. V svetem obredu se posameznika umije, mazili in pouči ter obdari in pečati. Ko te blagoslove prejmemo sami, lahko svete obrede naredimo za tiste, ki so umrli, ne da bi imeli to priložnost. V templjih se izvaja svete uredbe tako za žive kot za mrtve.

Tempeljske uredbe in obredi so preprosti, čudoviti in sveti

Pozorno branje svetih spisov odkriva, da Gospod vsega ni povedal vsem. Obstaja nekaj pogojev, zato da nekdo prejme svete podatke. Sem spadajo tempeljski obredi.

O tempeljskih uredbah se ne pogovarjamo zunaj templja. Nebeški Oče noče, da bi znanje o tempeljskih obredih imela le peščica izvoljenih, ki bi se zavezali, da ne bodo širili znanja o tem. Pravzaprav je ravno nasprotno. Zelo si prizadevamo, da bi vsakogar spodbudili, naj izpolni pogoje in se pripravi na tempelj.

Tisti, ko so bili v templju, so bili poučeni o naslednjem idealu: Nekega dne bodo vsi živi in vsi, ki so kdaj živeli, imeli priložnost slišati evangelij in sprejeti ali zavrniti tisto, kar tempelj ponuja. Če se priložnost zavrne, mora biti to odločitev posameznika.

Tempeljske uredbe in obredi so preprosti. So čudoviti. So sveti. Zaupni so zato, da jih ne bi prejeli tisti, ki niso pripravljeni. Radovednost ni prava priprava. Globoko zanimanje samo po sebi ni prava priprava. Priprava na uredbe vključuje predhodne priprave, ki so vera, kesanje, krst, potrditev, vrednost, zrelost in dostojanstvo nekoga, ki je bil povabljen v Gospodovo hišo.

V tempelj gredo lahko le tisti, ki so vredni

Vsi, ki so vredni in se pripravljajo v vseh pogledih, lahko gredo v tempelj in se tam poučijo o svetih obredih in uredbah.

Ko boste spoznali pomembnost tempeljskih blagoslovov in svetosti uredb, ki se jih v templju izvaja, ne boste dvomili v Gospodova visoka načela, potrebna za tempelj.

Za tempelj morate imeti veljavno dovolilnico, ki jo morajo podpisati določeni cerkveni uradniki. V tempelj gredo lahko le tisti, ki so vredni. Preden prejmete tempeljsko obdaritev, je škof oziroma predsednik veje odgovoren, da vas vpraša o vaši osebni vrednosti. Ta razgovor je zelo pomemben, saj je to priložnost, da se s posvečenim Gospodovim služabnikom vprašate o svojem življenju. Če

obstaja kaj, kar je narobe, vam bo škof to pomagal rešiti. Ko bo ta postopek zaključen, lahko izjavite, da ste vredni iti v tempelj, ali pa boste prejeli pomoč, da boste nekoč z Gospodovim privoljenjem lahko šli tja.

Pogovor za tempeljsko dovolilnico je osebne narave in poteka med škofom ter članom Cerkve. Član odgovarja na vprašanja glede obnašanja, vrednosti in vdanosti Cerkvi ter njenim voditeljem. Član mora zagotoviti, da je moralno čist, da spolnjuje besedo modrosti, plačuje polno desetino, živi v skladu s cerkvenimi nauki in ne pripada oziroma ni naklonjena nobeni odpadniški skupini. Škof ve, da je zaupnost teh razgovorov nadvse pomembna.

Sprejemljivi odgovori na škofova vprašanja bodo določili posameznikovo vrednost za prejem tempeljske dovolilnice. Če prosilec ne spolnjuje zapovedi oziroma je v njegovem življenju kaj nerazrešenega, se bo moral iskreno pokesati, preden bo lahko dobil tempeljsko dovolilnico.

Po pogovoru s škofom boste imeli še razgovor s kolskim predsednikom, šele potem boste lahko prejeli veljavno tempeljsko dovolilnico.

Poučevanje v templju je simbolično

Pred prvim odhodom v tempelj in celo potem, ko boste tja šli že večkrat, je morda dobro vedeti, da je poučevanje v templju simbolično. Gospod, veliki Učenik, je velikokrat poučeval tako.

Tempelj je dobra šola. Je hiša učenja. V templju se skrbi za vzdušje, idealno za poučevanje o globokih duhovnih stvareh. Pokojni starešina John A. Widtsoe iz zbora dvanajstih apostolov je bil ugledni predsednik univerze in svetovno znani učenjak. Tempeljsko delo je zelo spoštoval in ob neki priložnosti dejal:

Cerkveni voditelji občasno učijo, da tempeljske uredbe vsebujejo celotni načrt odrešitve in razjasnijo težko razumljiva vprašanja. Tempeljskega poučevanja se ne izkrivlja ali popači, zato da bi ga prilagodili načrtu odrešitve. Filozofska popolnost obdaritve je eden največjih razlogov za verodostojnost tempeljskih uredb. Nadalje, zaradi popolnega prikazovanja in pojasnjevanja evangelijskega načrta je tempeljsko čaščenje eno najučinkovitejših načinov, da si osvežimo spomin glede celotne zasnovanosti evangelija.« (Temple Worship, *revija Utah Genealogical and Historical Magazine*, apr. 1921, str. 58)

Če boste šli v tempelj vedoč, da je poučevanje

simbolično, ne boste od tam nikoli odšli brez širšega obzorja, malo bolj povzdignjeni in z večjim znanjem o duhovnih stvareh. Ta učni načrt je sijajen. Navdihuje. Sam Gospod, veliki Učenik, je učence vedno poučeval v prilikah – s simboli je učil to, kar bi drugače težko razumeli.

Tempelj sam postane simbol. Če ste katerega od templjev videli ponoči, popolnoma osvetljenega, veste, kakšen vtis lahko naredi tak prizor. Gospodova hiša, odeta v svetlobo, ki izstopa v temi, postane simbol moči in navdiha evangelija Jezusa Kristusa, ki je kot svetilnik v svetu, ki vse bolj tone v duhovno temo.

V templju vsakdanja oblačila zamenjate za bela tempeljska oblačila. Preoblečete se v oblačilnici, ki vsakomur omogoča zasebnost in kjer ima vsak na razpolago tudi omarico. V templju se ideal spoštljivega oblačenja skrbno vzdržuje. Ko boste obleko pospravili v omarico, tam pustite tudi svoje skrbi, žalost in raztresenost. Ta majhen prostor za preoblačenje boste zapustili oblečeni v belo in čutili enotnost ter občutek enakosti, kajti vsi okoli vas bodo oblečeni podobno.

Tempeljska poroka je najpomembnejša tempeljska uredba

Tisti, ki se veselite tempeljske poroke, bi verjetno radi vedeli, kaj se bo zgodilo. Besed pečatenja (poroke) zunaj templja ne navajamo, lahko pa opišemo sobo za pečatenje in povemo, da je čudovito opremljena, tiha in mirna v duhu ter posvečena s svetim delom, ki se ga tam izvaja.

Preden par stopi pred oltar in se tam pečati, ima tempeljski delavec privilegij, da mlademu paru da nekaj nasvetov. Tukaj je nekaj misli, ki jih ob tej priložnosti slišita.

»Danes je vajin poročni dan. Zaradi svoje poroke vaju navdajajo močna čustva. Templji so bili zgrajeni kot svetišče za takšne uredbe. Nismo od sveta. Posvetne stvari tukaj ne veljajo in ne bi smele vplivati na to, kar tukaj delamo. Iz sveta smo prišli v Gospodovo hišo. To je najpomembnejši dan vajinega življenja.

Starši so vama z rojstvom na Zemlji pripravili snovni tabernakelj za vajino dušo. Oba sta se krstila. Sveta krstna uredba je simbolično očiščenje, znamenje smrti in vstajenja, znamenje novega življenja. Sledi kesanju in odpuščanju grehov. Zakrament Gospodove večerje je obnovitev krstnih zavez in če bomo po njih živeli, bomo lahko prejeli odpuščanje grehov.

Vi, ženin, ste bili posvečeni v duhovništvo. Najprej

vam je bilo podeljeno Aronovo duhovništvo in verjetno ste napredovali od prve do zadnje službe, ki so diakon, učitelj in duhovnik. Potem je prišel dan, ko ste bili vredni Melkizedekovega duhovništva. To višje duhovništvo je opredeljeno kot duhovništvo po najsvetejšem Božjem redu oziroma svetem duhovništvu po redu Božjega Sina (gl. Al 13:18; He 8:18; NaZ 107:2–4). Prejeli ste poklic v duhovništvu. Sedaj ste starešina.

Oba sta prejela obdaritev. V tej obdaritvi sta prejela naložbo večnega potenciala. Toda vse to je bilo nekakšen uvod in priprava, da prideta k oltarju in se kot mož in žena pečatita za čas in vso večnost. Sedaj bosta postala družina, imela bosta pravico do ustvarjanja življenja, priložnost, da bosta predano in požrtvovalno skrbela za svoje otroke in jih varno vzgajala na poti skozi življenje, da jih bosta nekega dne videla sodelovati v teh svetih tempeljskih uredbah kot vidva danes.

Prišla sta prostovoljno in ocenilo se vaju je za vredna. Sprejeti drug drugega v zakonski zavezi je velika odgovornost, ki prinaša neizmerne blagoslove.«

Moč pečatenja zavezuje na Zemlji in v nebesih

Če želimo razumeti tako zgodovino kot nauk tempeljskega dela, moramo razumeti, kaj je moč pečatenja. Vsaj malo si moramo predstavljati, zakaj so ključni polnomočja za izvajanje moči pečatenja ključnega pomena.

»Ko je Jezus prišel v pokrajino Cezareje Filipove, je spraševal svoje učence: 'Kaj pravijo ljudje, kdo je Sin človekov?'

Simon Peter je odgovoril; rekel mu je: 'Ti si Mesija, Sin živega Boga.'

Jezus pa mu je dejal: 'Blagor ti, Simon, Jonov sin, kajti tega ti nista razodela meso in kri, ampak moj Oče, ki je v nebesih. Jaz pa ti povem: Ti si Peter in na tej skali bom sezidal svojo Cerkev in vrata podzemlja je ne bodo premagala. Dal ti bom ključne nebeškega kraljestva; in kar koli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih in kar koli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih.'« (Mt 16:13, 16–19)

Peter je dobil ključne. Dana mu je bila moč pečatenja, polnomočje, ki ima moč, da zaveže ali razveže na Zemlji, in tako naj bi bilo tudi v nebesih. Tisti ključni pripadajo predsedniku Cerkev – preroku, vidcu in razodevalcu. Ta sveta moč pečatenja sedaj pripada Cerkvi. Za tiste, ki se pomembnosti tega polnomočja zavedajo, ni

nič svetejšega. Zanje ni nič dragocenejšega. Na Zemlji je sorazmerno malo moških, ki v določenem času posedujejo moč pečatenja – v vsakem templju so bratje, ki so to moč prejeli. Podeli jim ga lahko le prerok, videc in razodevalec ter predsednik Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni.

Prerok Joseph Smith je povedal, da so mu pogosto zastavili vprašanje: »Ali ne moremo biti odrešeni, ne da bi opravili vse te uredbe?« Odgovoril sem: 'Ne, ne polnosti odrešitve.' Jezus je rekel: 'V hiši mojega Očeta je veliko bivališč. Odhajam, da vam pripravim prostor.' (gl. Jn 14:2) Tu boste besedo *hiša* morali prevesti z besedo kraljestvo; in kdor je povzdignjen v najvišje bivališče, mora biti zvest celestialni postavi, pravzaprav vsej postavi.« (v *History of the Church*, 6:184)

Tempeljsko delo je vir duhovne moči

Templji sami so središče duhovne moči Cerkev. Pričakujemo lahko, da nas bo nasprotnik kot Cerkev in posameznike poskušal ovirati, ko poskušamo sodelovati pri tem svetem in navdihnjenem delu. Tempeljsko delo je tolikšnega nasprotovanja deležno zato, ker je za svete iz poslednjih dni in za celotno cerkev vir velike duhovne moči.

Na posvetitvi vogelnega kamna utiškega Templja Logan je tedanji predsednik Prvega predsedstva George Q. Cannon izjavil:

»Vsak temeljni kamen, ki se ga položi za tempelj, in vsak dokončani tempelj, ki ga je Gospod razodel glede na svoje sveto duhovništvo, zmanjšuje Satanovo moč na Zemlji in povečuje Božjo moč ter pobožnost, v naše dobro premika nebesa z mogočno močjo, prosi in nad nas zliva blagoslove večnih Bogov in teh, ki bivajo v njihovi navzočnosti.« (The Logan Temple v reviji *Millennial Star*, 12. nov. 1877, str. 743)

Ko so člani Cerkev v skrbeh oziroma jih skrbijo ključne odločitve, je zanje zelo značilno, da gredo v tempelj. To je dober kraj, kamor lahko gremo s svojimi skrbmi. V templju lahko dobimo duhovni vpogled. Tam smo med tempeljskim služenjem »zunaj sveta«.

Včasih smo v mislih tako zaposleni s težavami in toliko je stvari, ki vse naenkrat zahtevajo našo pozornost, da preprosto ne moremo jasno razmišljati. Zdi se, da se v templju prah zmede poleže, da se megla in meglica dvigneta, in da lahko »vidimo« stvari, ki jih prej

nismo mogli, ter najdemo način za premagovanje težav, ki ga prej nismo poznali.

Gospod nas bo blagoslovil, če se bomo izvajali svete tempeljske uredbe. Blagoslovov pa ne bomo prejeli le za naše tempeljsko služenje. Blagoslovljeni bomo v vsem.

Tempeljsko delo nas ščiti in varuje

Nobeno delo te Cerkve ne ščiti bolj kot tempeljsko delo in raziskovanje rodoslovja, ki slednje podpira. Nobeno delo ni bolj duhovno očiščujoče. Nobeno

delo, ki ga opravljamo, nam ne daje večje moči. Nobeno delo ne zahteva višjih meril pravičnosti.

Tempeljsko delo nas kot posameznike in kot ljudstvo ščiti.

Zatorej pridite v tempelj – pridite in terjajte svoje blagoslove. To je sveto delo.

Povzeto iz knjižice Priprave na obisk svetega templja, 2002.

© 2010 Intellectual Reserve, Inc. Vse pravice pridržane. Natisnjeno v ZDA.
V angleščini odobreno: 6/09. Prevod odobren: 6/09. Prevod sporočila
Visiting Teaching Message 2010. Slovenian 09370 177